"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ବିନାଶ ପୂର୍ବରୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ, ନିଜେ ଧାରଣା କରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଅ ତେବେ ଯାଇ ଉଚ୍ଚ ପଦ ମିଳିପାରିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ରାଜଯୋଗୀ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବାବାଙ୍କର ଡାଇରେକ୍ସନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କ'ଣ?

ଉତ୍ତର**:-** ତୁମମାନଙ୍କୁ ଡାଇରେକ୍ସନ୍ ମିଳୁଛି କି ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହେବା ପରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ମନ ଲଗାଇବାର ନାହିଁ । ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବା ପରେ ପୁନର୍ବାର ପତିତ ହେବାର ନାହିଁ । ତୁମେ ଏପରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଅ, ଯେପରି ବାବା ଏବଂ ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ସ୍ମୃତି ସ୍□ତଃ ଏବଂ ନିରନ୍ତର ଭାବରେ କାଏମ ରହିବ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ନେହ କର, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେପକାଅ ତେବେ ତୁମକୁ ବହୁତ ଶକ୍ତି ମିଳିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ବସି ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ହିଁ ବୁଝାଇଥା'ନ୍ତି ଯେତେବେଳେ କି ଏହି ଶରୀର ଥାଏ ନା । ତେବେ ସମ୍ମୁଖରେ ହିଁ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଯାହା ସମ୍ମୁଖରେ ବୁଝାଯାଇଥାଏ ତାହା ପୁଣି ଲିଖିତ ଆକାରରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇଥାଏ । ତୁମେମାନେ ଏଠାକୁ ଆସୁଛ ସମ୍ମୁଖରେ ଶୁଣିବା ପାଇଁ । ବେହଦର ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶୁଣୁଛି । ସବୁ କିଛି ଆତ୍ମା ହିଁ କରିଥାଏ - ଏହି ଶରୀର ଦ୍□ାରା, ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରିବା ଦରକାର । ଗାୟନ ଅଛି - ଆତ୍ମା-ପରମାତ୍ମା ଅଲଗା ରହିଲେ ବହୁ କାଳ.... । ସବୁଠାରୁ ପ୍ରଥମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ କେଉଁମାନେ ଅଲଗା ହୋଇ ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସିଥାନ୍ତି? ତୁମକୁ ପଚାରିବେ କେତେ ସମୟ ତୁମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଅଲଗା ରହିଛ? ତେବେ ତୁମେ କହିବ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ । ପୁରା ହିସାବ ରହିଛି ନା । ଏହା ତ ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଜଣା ଅଛି ଯେ କିପରି କ୍ରମାନୁସାରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବା ଯିଏକି ଉପରେ ଥିଲେ ସେ ବି ବର୍ତ୍ତମାନ ତଳକୁ ଆସିଯାଇଛନ୍ତି - ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କର ବ୍ୟାଟେରୀ ଚାର୍ଜ କରିବା ପାଇଁ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏବେ ତ ବାବା ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି ନା । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ବାବାଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀ କାହାରିକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ନାମ, ରୂପ, ଦେଶ, କାଳକୁ ଜାଣି ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମକୁ ତ ନାମ, ରୂପ, ଦେଶ, କାଳ, ସବୁର ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀର ଦ୍□ାରା ବାବା ଆମକୁ ସମସ୍ତ ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି, ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହା କେତେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ବୃକ୍ଷ ବୀଜରୂପ ହେଉଛନ୍ତି ବାବା । ସେ ଏଠାକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିଥା'ନ୍ତି, ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରିବା ତାଙ୍କର ହିଁ କାମ ଅଟେ । ଏପରି ନୁହେଁ କି ସେଠାରେ ବସି ସ୍ଥାପନା କରନ୍ତି । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ ବାବା ଏହି ରଥ ଦ୍□ାରା ଆମମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମୁଖରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସ୍ନେହ କରିବା ହେଲା ନା । ଅନ୍ୟ କାହାରିକୁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀ ବିଷୟରେ ଜଣା ନାହିଁ । ଗୀତା ହେଉଛି ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ଶାସ୍ତ୍ର । ଏହା ବି ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ - ବାବା ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେବା ପରେ ସୃଷ୍ଟିର ବିନାଶ ହେଉଛି । ବିନାଶ ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଅନ୍ୟ ଯିଏ ବି ଧର୍ମସ୍ଥାପକ ଆସିଥାନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଆସିବା ଦ୍□ାରା ବିନାଶ ହୋଇ ନ ଥାଏ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ବିନାଶର ସମୟ, ଏଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି ତାହା ପୁଣି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ସବୁ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ତୁମେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାକୁ ଜାଣିଯାଇଛ । ଉଭୟ ଅନାଦି ଅଟନ୍ତି ଯାହାକି ଅନାଦି କାଳରୁ ଚାଲିଆସୁଛି । ବାବାଙ୍କର ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସିବାର ପାର୍ଟ ରହିଛି । ଭକ୍ତି ଅଧାକଳ୍ପ ଚାଲିଥାଏ, ଜ୍ଞାନ ଚାଲେ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନର ସମ୍ପତ୍ତି ଅଧା କଳ୍ପ ପାଇଁ ମିଳିଥାଏ । ଜ୍ଞାନ ତ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଥର କେବଳ ସଂଗମଯୁଗରେ ମିଳିଥାଏ । ଏହି ପାଠପଢା ତୁମର ଥରେ ମାତ୍ର ହୋଇଥାଏ । ଏହି କଥା ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିବ । ପଦ ପାଇବାର ସମସ୍ତ ଆଧାର ସେବା କରିବା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଏବେ ଆମକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାର ଅଛି । ଧାରଣା କରି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା - ଏହା ଉପରେ ହିଁ ତୁମର ଉଚ୍ଚ ପଦ ନିର୍ଭର କରେ । ବିନାଶ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି, ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ତର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ କି ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ କଟିଯାଉ । ଯେ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି, ସେ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ନିଶ୍ଚୟ ୟାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ଶିକ୍ଷାଦାତାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ତ ରହିବ ନା । ଶିକ୍ଷକ ପଢାଇଥା'ନ୍ତି ତ ତାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ରହିଥାଏ । ଯୋଗ ବିନା ପଢିବେ କିପରି? ଯୋଗ ଅର୍ଥାତ୍ ଶିକ୍ଷାଦାତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା । ଇଏ ବାପା ବି ଅଟନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସତ୍‌ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତିନି ରୂପରେ ପୁରା ମନେ ପକାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଏହି ସତ୍‌ଗୁରୁ ତୁମକୁ କେବଳ ଥରେ ମାତ୍ର ମିଳିଥାନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ଦ୍□ାରା ସଦ୍‌ଗତି ମିଳିଗଲା, ବାସ୍ ପୁଣି ଗୁରୁ କରିବାର ପ୍ରଥା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ବାପା, ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ପ୍ରଥା ଚାଲେ, ଗୁରୁଙ୍କର ପ୍ରଥା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ସଦ୍‌ଗତି ମିଳିଗଲା ନା । ନିର୍ବାଣଧାମକୁ ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଯାଉଛ ପୁଣି ନିଜ ସମୟରେ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛ । ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି ଦୁଇଟିଯାକ ତୁମକୁ ମିଳିଯାଉଛି । ମୁକ୍ତି ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ମିଳିଥାଏ । କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ତୁମେ ଘରକୁ ଯାଇ ରହିବ । ଏଠାରେ ତ ଶରୀର ଦ୍□ାରା ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଶେଷ ବେଳକୁ ସବୁ ଅଭିନୟକାରୀମାନେ ଆସିଯିବେ । ନାଟକ ଯେତେବେଳେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ ସେତେବେଳେ ସବୁ ଅଭିନେତାମାନେ ମଞ୍ଚ ଉପରକୁ

ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ବି ସବୁ ଅଭିନେତାମାନେ ଆସି ମଞ୍ଚ ଉପରେ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ କେତେ ଗହଳି ହୋଇଯାଇଛି । ସତ୍ୟଯୁଗ ଆଦିରେ ଏତେ ଗହଳି ନଥିଲା । ଏବେ ତ ସବୁଆଡେ କେତେ ଅଶାନ୍ତି । ଯେପରି ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି, ସେହିପରି ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ବୀଜ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ ଥାଏ ନା - ବୀଜରୁ ବୃକ୍ଷ କିପରି ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ପୁଣି ଶେଷ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ବସିଛ ନୂଆ ଦୁନିଆର ଚାରା ରୋପଣ କରିବା ପାଇଁ ଅଥବା ଆଦି ସନାନତ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ଚାରା ରୋପଣ କରିବା ପାଇଁ । ତୁମକୁ ଜଣା ଅଛି ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କିପରି ରାଜ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିଲେ? ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏବେ ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆର ରାଜକୁମାର ହେବା । ସେହି ଦୁନିଆରେ ରହୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକେ ନିଜକୁ ମାଲିକ ହିଁ କହିବେ ନା । ଯେପରି ଏବେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଭାରତ ଆମର ଦେଶ । ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଯେ ଏବେ ଆମେ ସଂଗମରେ ଛିଡା ହୋଇଛେ, ଆମକୁ ଶିବାଳୟକୁ ଯିବାର ଅଛି । ବାସ୍, ଏବେ ଗଲେ କି ଗଲେ । ଆମେ ଯାଇ ଶିବାଳୟର ମାଲିକ ହେବା । ଏହା ହିଁ ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଟେ । ଯଥା ରାଜା ରାଣୀ ତଥା ପ୍ରଜା, ସମସ୍ତେ ଶିବାଳୟର ମାଲିକ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାକି ରାଜଧାନୀରେ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ପଦବୀ ତ ରହି ହିଁ ଥାଏ । ସେଠାରେ ମନ୍ତ୍ରୀ ତ କେହି ରହିବେ ନାହିଁ । ମନ୍ତ୍ରୀ ସେତେବେଳେ ଥାନ୍ତି ଯେବେ ପତିତ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ବା ରାମ-ସୀତାଙ୍କର ମନ୍ତ୍ରୀ ଥିବାର କେବେ ତୁମେ ଶୁଣି ନ ଥିବ କାରଣ ସେମାନେ ନିଜେ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ପବିତ୍ର ବୁଦ୍ଧିସମ୍ପନ୍ନ ଅଟନ୍ତି । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ପତିତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ସେତେବେଳେ ରାଜା-ରାଣୀ ପରାମର୍ଶ ନେବା ପାଇଁ ଜଣେ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ରଖିଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତ ଦେଖ ବହୁତ ମନ୍ତ୍ରୀ ଅଛନ୍ତି ।

ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ ଏହା ବହୁତ ମଜାର ଖେଳ ଅଟେ । ଖେଳ ସର୍ବଦା ମଜା ପାଇଁ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ସୁଖ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ବେହଦର ଖେଳକୁ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ଏଥିରେ କାନ୍ଦା-କଟା କରିବା ଆଦିର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଗାଉଛନ୍ତି ଯେ ବିତିକୁ ବିତି ରୂପରେ ହିଁ ଦେଖ ....ଏ ସବୁ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି । ଏହି ନାଟକ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଛି । ଆମେ ଏହାର ଅଭିନେତା ଅଟୁ । ଆମର ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ ସଠିକ୍ ଓ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ । ଯିଏ ଯେଉଁ ଜନ୍ମରେ ଯାହା ଅଭିନୟ କରି ଆସିଛନ୍ତି ସେହିପରି ହିଁ କରି ଚାଲିବେ । ଆଜିଠାରୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ଏହି କଥା କହିଥିଲି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ । ଗୀତାରେ ବି ଏହି ଅକ୍ଷର ରହିଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ଯେତେବେଳେ ସ୍ଥାପନ ହୋଇଥିଲା ବାବା କହିଥିଲେ ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ଧର୍ମ ଛାଡି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର । ମନ୍ମନାଭବର ଅର୍ଥ ତ ବାବା ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ଭାଷା ମଧ୍ୟ ସେଇଆ ରହିଛି । ଏଠାରେ ଦେଖ କେତେ ପ୍ରକାରର ଭାଷା ରହିଛି । ଭାଷା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ କେତେ ପ୍ରକାରର ଝଗଡା ହେଉଛି । ଭାଷା ବିନା ତ କାମ ଚଳିବ ନାହିଁ । ଏପରି ସବୁ ଭାଷା ଶିଖୁଛନ୍ତି ଯେ ମାତୃଭାଷା ହିଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି । ଯିଏ ବହୁତ ପ୍ରକାରର ଭାଷା ଶିଖୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ପୁରସ୍କାର ମିଳୁଛି । ଯେତେ ଧର୍ମ, ସେତେ ଭାଷା ହେବ । ସେଠାରେ ତ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମର ହିଁ ରାଜ୍ୟ ହେବ । ଭାଷା ବି ଗୋଟିଏ ରହିବ । ଏଠାରେ ତ ଶହେ ମାଇଲରେ ଗୋଟିଏ ଭାଷା ରହିଛି । ସେଠାରେ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଭାଷା ହୋଇଥାଏ । ଏହି ସବୁ କଥା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସେହି ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିଚାଲ । ଶିବବାବା ହିଁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ରଥ ତ ନିଶ୍ଚିତ ଦରକାର ନା । ଶିବବାବା ଆମର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର ତ ବେହଦର ସନ୍ତାନମାନେ ଅଛନ୍ତି । ବାବା ଯାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ପଢାଉଛନ୍ତି ନା । ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ କେବେ କ'ଣ ଆଲିଙ୍ଗନ କରାଯାଏ । ବାବା ତ ତୁମକୁ ପଢାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଶିକ୍ଷକ ହେଲେ ନା । ତୁମେମାନେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଅଟ । ଛାତ୍ରମାନେ କ'ଣ କେବେ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରିଥାନ୍ତି କି? ଏକ ବାବାଙ୍କର ହେଲା ପରେ ଆଉ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଠାରେ ମନ ଲଗାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବାକୁ ଆସିଛି ନା । ତୁମେ ଶରୀରଧାରୀ, ମୁଁ ଅଶରୀରୀ ଶୂନ୍ୟବାସୀ ଅଟେ । କହୁଛ - ବାବା, ପବିତ୍ର କରାଇବାକୁ ଆସ ତେବେ ତୁମେ ପତିତ ହେଲ ନା? ତାହା ହେଲେ ମୋତେ କିପରି ଆଲିଙ୍ଗନ କରିପାରିବ? ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ପୁଣି ପତିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ, ଶେଷ ବେଳକୁ ପୁଣି ବାବାଙ୍କ ଯାଦରେ ମଧ୍ୟ ରହିବ, ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ, ଗୁରୁଙ୍କୁ ମନେ ବି ପକାଉଥିବ । ଏବେ ତ ବିକାରୀ ହେବା ଦ୍□ାରା ଅଧଃଗତି ହୋଇଯାଇଛି, ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଶହେ ଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଇଏ ତ ମଝିରେ ଦଲାଲ ରୂପରେ ମିଳିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ବି ତାଙ୍କର ମୁରବୀ ପିଲା ଅଟେ । ତେବେ ମୁଁ କିପରି ଆଲିଙ୍ଗନ କରିପାରିବି! ତୁମେ ତ ପୁଣି ବି ଏହି ଶରୀର ଦ୍□ାରା ମିଶୁଛ । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ କେମିତି ଗଳାରେ ଲଗାଇବି? ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ଏକ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କର, ସ୍ନେହ କର । ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍□ାରା ହିଁ ବହୁତ ଶକ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ବାବା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ତୁମକୁ ଏତେ ଶକ୍ତି ମିଳୁଛି । ତୁମେ କେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେଉଛ । ତୁମର ରାଜଧାନୀ ଉପରେ କେହି ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହିଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ଦୁଃଖ ଦେବାବାଲା କେହି ରହି ନ ଥାନ୍ତି । ତାକୁ ସୁଖଧାମ କୁହାଯାଇଥାଏ । ରାବଣ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍□ରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ଦେଇଥାଏ । ପଶୁମାନେ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାନ୍ତି । ସେଠାରେ ତ ପଶୁମାନେ ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପର ସହିତ ସ୍ନେହରେ ରହିଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ସ୍ନେହ ହିଁ ନାହିଁ ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଏହି ଡ୍ରାମା କିପରି ଘୁରି ଚାଲିଛି । ଏହାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କେହି ବହୁତ

ଭଲ ଭାବରେ ପଢିଥାନ୍ତି, କେହି କମ୍ ପଢିଥାନ୍ତି । ପଢୁଛନ୍ତି ତ ସମସ୍ତେ ନା । ସାରା ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟ ପଢିବ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବ । ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବା - ଏହା ମଧ୍ୟ ପଢିବା ଅଟେ ନା । ସେହି ବାବାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା, ସମସ୍ତଙ୍କର ସୁଖଦାତା ଅଟନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ, ଆସି ପବିତ୍ର କର ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ପତିତ ଅଟନ୍ତି ନା । ସେ ତ ଆସିଥାନ୍ତି ବିକାରୀମାନଙ୍କୁ ନିର୍ବିକାରୀ କରାଇବା ପାଇଁ । ଡାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ହେ ଆଲ୍ଲା, ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର । ତାଙ୍କର ଏହା ହିଁ ଧନ୍ଦା, ସେଇଥିପାଇଁ ଡାକୁଛନ୍ତି ।

ତୁମର ଭାଷା ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ହେବା ଦରକାର । ଏମାନେ କହୁଛନ୍ତି ହେ ଆଲ୍ଲା, ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ହେ ଗଡ୍ । ଗଡ୍ ଫାଦର ବା ଈଶ୍□ର ପିତା ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିଥାନ୍ତି । ପଛରେ ଆସୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ତଥାପି ବି ଭଲ ରହିଥାଏ । ସେମାନେ ଏତେ ଦୁଃଖ ଭୋଗି ନ ଥାନ୍ତି । ତେବେ ଏବେ ତୁମେ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛ, କ'ଣ କରୁଛ? ବାବାଙ୍କୁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଭ୍ରୁକୁଟୀରେ ଦେଖୁଛ । ବାବା ପୁଣି ତୁମ ଭ୍ରୁକୁଟୀକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଯାହା ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ପାରିବି? ସେ ତ ପାଖରେ ବସିଛନ୍ତି, ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା । ମୁଁ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ବସିଛି । ସିଏ ବି ବୁଝିପାରୁଛନ୍ତି, ମୋ ପାଖରେ ବସିଛନ୍ତି । ତୁମେ କହିବ ଆମେ ସମ୍ମୁଖରେ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କୁ ଦେଖୁଛୁ । ବାବା ଆଉ ଦାଦା ଦୁଇ ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖୁଛୁ । ତୁମ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି - ବାପଦାଦା କାହାକୁ କହୁଛନ୍ତି? ଆତ୍ମା ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସି ଶୁଣିଥା'ନ୍ତି । ପାଠପଢା କ'ଣ ଏପରି ହୋଇଥାଏ । ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ତ ଦେଖିବାକୁ ପଡିଥାଏ ନା । ଇଏ ବାପା ବି ଅଟନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ ବି ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଦେଖିବା ଦରକାର । ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଥିବେ, ଆଉ ଆଖି ବନ୍ଦ ଥିବ, ଢୁଳାଉଥିବେ, ଏପରି ତ ପାଠପଢା ତ ହୋଇ ନ ଥାଏ । ଛାତ୍ର ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ଦେଖୁଥିବେ । ନ ହେଲେ ଶିକ୍ଷକ କହିବେ ଇଏ ତ ଢୁଳାଉଛନ୍ତି ଇଏ କିଛି ଭାଙ୍ଗ ପିଇ କରି ଆସିଛନ୍ତି । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ବାବା ଏହି ଶରୀରରେ ଅଛନ୍ତି । ମୁଁ ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖୁଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ଶିକ୍ଷା ସାଧାରଣ ନୁହେଁ ଯେ, ଏଠାରେ କେହି ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସିବ । ବିଦ୍ୟାଳୟରେ କେବେ କେହି ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସନ୍ତି କି? ଅନ୍ୟ ସତ୍‌ସଙ୍ଗମାନଙ୍କୁ ବିଦ୍ୟାଳୟ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ଗୀତା ଶୁଣାଇଥାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତା'କୁ ବିଦ୍ୟାଳୟ କୁହାଯାଇ ନ ଥାଏ । ସିଏ କୌଣସି ବାବା ନୁହଁନ୍ତି ଯେ ଯାହାକୁ ଆମେ ଦେଖିବା । କେହି କେହି ଶିବଙ୍କର ଭକ୍ତ ଥାଆନ୍ତି ତ ସେମାନେ ଶିବଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକେଇଥାନ୍ତି, କାନ ଦ୍□ାରା କଥା ଶୁଣୁଥାନ୍ତି । ଶିବ ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ, ଶିବଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ । କୌଣସି ବି ସତସଙ୍ଗ ଆଦିରେ ପ୍ରଶ୍ନୋତ୍ତର ଆଦି ହୋଇ ନ ଥାଏ । ଏହିଠାରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ଏହିଠାରେ ତୁମର ପ୍ରାପ୍ତି ବହୁତ ହୋଇଥାଏ । ଆମଦାନୀ ସମୟରେ କେବେ ଆଳସ୍ୟ ବା ହାଇ ଆସି ନ ଥାଏ । ଧନ ମିଳୁଛି ନା, ତେଣୁ ଖୁସି ହୋଇଥାଏ । ହାଇ ମାରିବା ଦୁଃଖର ଚିହ୍ନ ଅଟେ । ରୋଗୀ ହୋଇଥିଲେ ବା ଦେବାଳିଆ ହୋଇଯାଇଥିଲେ ବାରମ୍ବାର ଆଳସ୍ୟ ଆସିବ । ଯଦି ପଇସା ମିଳୁଥିବ ତ କେବେହେଲେ ଆଳସ୍ୟ ଆସିବ ନାହିଁ । ବାବା ବ୍ୟାପାରୀ ବି ଅଟନ୍ତି । ରାତିରେ ଷ୍ଟିମର ଆସୁଥିବାରୁ ରାତି ଅନିଦ୍ରା ମଧ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡୁଥିଲା । କେହି କେହି ରାଣୀମାନେ ରାତିରେ ଆସିଥା'ନ୍ତି ତେଣୁ କେବଳ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ହିଁ ଖୋଲା ରହିଥାଏ । ବାବା ବି କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଆଦିରେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିଶେଷ ଦିନ ରଖ ତେବେ ବହୁତ ଆସିବେ । ଓଢଣା ଟାଣି ବି ଆସିବେ । ବହୁତ ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ଓଢଣା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ମୋଟରରେ ମଧ୍ୟ ପରଦା ରହିଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ଆତ୍ମାର କଥା ଅଛି । ଜ୍ଞାନ ମିଳିଗଲା ପରେ ଆପେ ଆପେ ପରଦା ଖୋଲିଯିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପର୍ଦ୍ଦା ଆଦି ନ ଥାଏ । ଏହା ତ ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗର ଜ୍ଞାନ ଅଟେ ନା । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ଏହି ଖେଳ ବଡ ମଜାଦାର ଭାବରେ ତିଆରି ହୋଇଛି, ଏଥିରେ ସୁଖ ଏବଂ ଦୁଃଖର ପାର୍ଟ ନିର୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି, ସେଥିପାଇଁ କାନ୍ଦିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର, ଏହି ଡ୍ରାମା ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଟେ ତେଣୁ ବିତିଯାଇଥିବା କଥାର ଚିନ୍ତନ କରିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ଏହା ସାଧାରଣ ପାଠପଢ଼ା ନୁହେଁ, ଏଥିରେ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସିବାର ନାହିଁ । ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ନିଜ ସାମ୍ନାରେ ଦେଖିବାର ଅଛି । ହାଇ ଆଦି ମାରିବାର ନାହିଁ । ହାଇ ମାରିବା ଦୁଃଖର ଚିହ୍ନ ଅଟେ ।

ବରଦାନ**:-** ସନ୍ତୁଷ୍ଟତାର ତିନୋଟିଯାକ ସାର୍ଟିଫିକେଟ୍ ନେଇ ନିଜର ଯୋଗୀ ଜୀବନର ପ୍ରଭାବ ପକାଉଥିବା ସହଜଯୋଗୀ ହୁଅ ।
ଯୋଗୀ ଜୀବନର ବିଶେଷ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ଅଟେ, ଯେଉଁମାନେ ନିଜେ ସର୍ବଦା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିଥାଆନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ଯୋଗୀ ଜୀବନର ପ୍ରଭାବ ଆପେ ଆପେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ପଡିଥାଏ । ଯେପରି ବିଜ୍ଞାନର ସାଧନ ଗୁଡିକର ପ୍ରଭାବ ସ୍□ତଃ ଭାବରେ ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ଉପରେ ପଡିଥାଏ ସେହିପରି ସହଜଯୋଗୀ ଜୀବନର ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବ ପଡିଥାଏ । ତେବେ ଯୋଗୀ ଜୀବନରେ ତିନୋଟି ସାର୍ଟିଫିକେଟ୍ ରହିଛି, ପ୍ରଥମେ ହେଲା ନିଜେ ନିଜ ଉପରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ, ଦ୍□ିତୀୟରେ ବାବା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଏବଂ ତୃତୀୟରେ ଲୌକିକ-ଅଲୌକିକ ପରିବାର

ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସ୍□ରାଜ୍ୟର ତିଳକ, ବିଶ୍□ କଲ୍ୟାଣର ମୁକୁଟ ଏବଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ଥିତିର ସିଂହାସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଥିବା ଆତ୍ମମାନେ ହିଁ ରାଜଯୋଗୀ ଅଟନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***